

Ἐπὶ τῇ 50ῃ ἐπετειῶ ἀπὸ τῆς Κοιμήσεως
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου
Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης
Χρυσοστόμου Καβονριάου
(†1955)

Κείμενον Ε΄

Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος *

(1.6.1944)

*[Περὶ τῶν ἀποσχισθέντων ἐπισκόπων
Βρεσθένης Ματθαίου καὶ Κυκλάδων Γερμανοῦ]*

Πρὸς τοὺς
εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τοὺς ἐντιμωτάτους Ἐπιτρόπους
καὶ ἅπαν τὸ εὐσεβὲς ὀρθόδοξον χριστιανικὸν Πλήρωμα
τῶν καθ' ὑμᾶς Ἐκκλησιῶν·
χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ,
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία πατρικὴ.

[Α΄.]

*«Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλη-
σίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου
αἵματος» (Πράξ. κ' 28).*

ΚΑΙ πάντοτε μὲν, ἀλλὰ πρὸ πάντων κατὰ τοὺς χαλεποὺς καὶ κρισί-
μους τούτους καιροὺς, καθ' οὓς ὀργιάζει τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀκολασία
τῶν παθῶν εἰς μέγαν βαθμόν, ὀφείλει ὁ [ἐκκλησιαστικὸς] Ποιμὴν, ὁ ἔχων

συναίσθησιν τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων αὐτοῦ, νὰ προσέχη εἰς τε τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς ὅλον τὸ Ποίμνιόν του, ἀγρυπνῶν καὶ φυλάττων φυλακὰς ἐπὶ τῆς λογικῆς Ποίμνης, μήποτε λύκοι βαρεῖς ἐν σχήματι προβάτων εἰσελάσωσιν εἰς τὴν Ποίμνην καί, παττάσσοντες τὸν Ποιμένα, διασκορπίσωσι καὶ σπαράξωσι τὰ ποίμνια αὐτοῦ.

«Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί», συνιστᾷ καὶ ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος, *«ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσὶν»* (Ἐφεσ. ε' 15).

Εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους καὶ δυσχερεῖς, εἰς ἃς ζῶμεν ἀπαιτεῖται, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα, μεγάλη σύνεσις καὶ φρόνησις περὶ τε τὰς ὁμιλίας καὶ τὰς πράξεις ἡμῶν, ὅπως περιφρουρήσωμεν καὶ τὴν ζωὴν ἡμῶν κατασφαλίσωμεν ἀπὸ τῶν ποικίλων πειρασμῶν, τῶν τε ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, εἰς οὓς ἐμβάλλει ἡμᾶς ὁ μισόκαλος καὶ ἀνθρωποκτόνος δαίμων, ὅστις ὡς λέων ὠρυόμενος περιέρχεται τὰς παρατάξεις τῶν πιστῶν, ζητῶν τίνα νὰ ἀρπάσῃ καὶ νὰ καταπίῃ.

Οἱ κίνδυνοι, ὑφ' ὧν περιστοιχιζόμεθα, προβάλλουσι πανταχόθεν, ἀπειλοῦντες νὰ φθείρωσιν, οὐ μόνον τὴν σωματικὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν ἡμῶν, ὅταν εὕρωσιν ἡμᾶς καθεύδοντας καὶ ραθυμοῦντας περὶ τὴν φρούρησιν καὶ τὴν φυλακὴν τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν δύο τούτων ἀγαθῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν ἱερὰν Παρακαταθήκην, ἧς ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ ἀνύστακτοι φύλακες ἐτάχθημεν ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεὸν καὶ Δημιουργόν.

Ἡ φρούρησις καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ τιμαλφοῦς τούτου θησαυροῦ, ἣτοι τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας ἡμῶν, δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῇ δι' ἡμᾶς ἓν πάρεργον ἐνασχόλημα καὶ τυχαῖον ἀπόκτημα, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον μέλημα καὶ τὸ σοβαρώτερον ἀπόκτημα καὶ εὐεργέτημα, ὅπερ ἀπεκτήσαμεν τῷ Χριστῷ, συνταφέντες καὶ ἀναγεννηθέντες διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος εἰς νέαν σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν διὰ τῆς ἀποτάξεως τοῦ σατανᾶ καὶ τῆς συντάξεως ἡμῶν ἐν τῷ Χριστῷ, Οὗ ἡ ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασις καὶ ἡ μετάστασις τοῦ ἀχράντου σώματος Αὐτοῦ ἐκ τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἐκ τῆς θνησιμότητος εἰς τὴν ἀθανασίαν, χρησιμεύει ὡς τις πνευματικὸς ἀρραβὼν τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀθανασίας ἡμῶν, κατὰ τὸν θεηγόρον Ἀπόστολον τῶν Ἑθνῶν:

«Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοίωματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα, τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ» (Ρωμ. 5-6).

Τὴν νέαν λοιπὸν ταύτην πνευματικὴν ζωὴν, εἰς ἣν ἀνακαινιζόμεθα διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, πρέπει νὰ περιέπωμεν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὀφείλοντες καθ' ἣν ἐδώκαμεν ὑπόσχεσιν νὰ νεκρώσωμεν τὰ πάθη ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ὡς συγκληρονόμοι Χριστοῦ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν ἐν Οὐρανοῖς.

Διότι εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίστασιν ἐπιβουλεύεται ὁ πολυμήχανος καὶ παμπόνηρος διάβολος, στήνων πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν διαφόρους παγίδας καὶ τὰ πάντα μετέρχεται καὶ μηχανᾶται, ὅπως παγιδεύσῃ ἡμᾶς καὶ κρημνίσῃ εἰς τοὺς χάνδακας καὶ τὸν κρημνὸν τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς δαιμονικῆς αὐτοῦ τυραννίας.

Δι' ὃ, ὁ θεῖος Αὐγουστίνος τάδε λέγει περὶ τοῦ διαβόλου:

«Αὐτὸς ἐστὶ, Κύριε, ὁ δράκων ὁ μέγας ὁ φοινικοῦς, ὁ ἀρχαῖος ὄφης, ὁ σατανᾶς καὶ διάβολος ἐπικεκλημένος... Ἴδου πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν ἐξέτεινεν ἀπείρους παγίδας καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς ἡμῶν ἀπάτης ἐπλήρωσεν, ὥστε τὰς ἡμετέρας ἀπατήσαι ψυχάς, καὶ τίς διαφεύξεται; Παγίδας ἀπέκρυψεν ἐν πλούτῳ, ἐν πενίᾳ, παγίδας ἐξέχεεν ἐν τρυφῇ, ἐν πόνῳ, ἐν ἡδονῇ, ἐν ὑπνῳ, ἐν ἀγρυπνίᾳ, ἐν λόγῳ, ἐν ἔργῳ, ἐν πάσῃ ὁδῷ ἡμετέρα... Ρῦσαι ἡμᾶς τοῦ καθημερινοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν, ὅς, εἴτε καθεύδομεν, εἴτε ἀγρυπνοῦμεν, εἴτε ἐσθίομεν, εἴτε πίνομεν, εἴτε ἄλλο τι ἐργαζόμεθα, πᾶσι τρόποις ἐφέστηκεν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς τέχναις ἀπάταις νῦν φανερώως, νῦν λάθρα, δηλητηριώδη καθ' ἡμῶν ἐκτοξεύει βέλη ὡς ἀποκτείνει τὰς ἡμετέρας ψυχάς».

(Αὐγουστίνου, Εὐχὴ 15ῃ τῶν ἐρωτικῶν)

Τοιοῦτου φοβεροῦ καὶ πολυμηχάνου ἐχθροῦ, ἐπιβουλεομένου τὴν ζωὴν καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἄς ἀγρυπνώμεν ἀνύστακτοι φρουροὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἀκαθαιρέτου πύργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρῶας Πίστεως καὶ Εὐσεβείας, μόνης ἱκανῆς νὰ καταβάλλῃ τὸν σκολιὸν δράκοντα καὶ πολυμήχανον ἐχθρὸν καὶ νὰ προφυλάξῃ ἡμᾶς, ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνοντας, ἀπὸ τὰς στηνομένας πρὸ τῶν ποδῶν ἡμῶν ἀπείρους παγίδας καὶ καταχθονίους τοῦ διαβόλου μηχανάς.

Ἐφ' ᾧ ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ:

«Μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε· ὁ Θεὸς γὰρ ἐστὶν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν» (Φιλιπ. β' 12-13)

«Μὴ δῶς ὑπνον σοῖς ὄμμασι, μηδὲ ἐπινυστάξης σοῖς βλέφαροις, ἵνα σώζη ὥσπερ δορκὰς ἐκ βρόχων καὶ ὥσπερ ὄρνεον ἐκ παγίδος» (Παροιμ. 5' 4-5).

ἢ ἀλλαχοῦ:

«Ἐπίγνωθι ὅτι ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνεις καὶ ἐπὶ ἐπάλλξεων πόλεως περιπατεῖς» (Σοφ. Σειρ. 9' 13).

Καὶ ἂν εἰς ὁμαλὰς περιστάσεις καὶ εἰρηνικὰς περιόδους καθίσταται δύσκολος ἡ χριστιανικὴ ἡμῶν ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς ἡμῶν, πόσω μᾶλλον αὕτη ἀποβαίνει δυσχερὴς καὶ ἐπισηφελὴς εἰς περιστάσεις ἀνωμάτων καὶ πολεμικὰς, ἃς διατρέχομεν σήμερον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, καθ' ἃς ὀργιάζει ὁ στυγερὸς δαίμων τῶν βρωμερῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν, αἱ ἀσφυκτικαὶ καὶ δυσώδεις ἀναθυμιάσεις τῶν ὀπίσμων, πληροῦσαι σύμπασαν τὴν ἀτμοσφαῖραν, μολύνουσι καὶ λυμαίνονται πάσας τὰς τάξεις τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας καὶ πολιτείας.

Ναί, εἰς οἷονδήποτε στρῶμα τῆς κοινωνίας καὶ ἂν στρέψη τις τὸ ὄμμα δὲν βλέπει, παρὰ ψεῦδη, δόλους, ἀπάτας, ραδιουργίας, κλοπὰς, ἀδικίας, ὕβρεις, ὑπερηφανείας, σαρκασμούς, εἰρωνίας, φθόνους, ὑποκρισίας, προδοσίας, καὶ παντὸς εἶδους ἀθεμιτοῦργίας καὶ ἀκολασίας, δι' ἃς *«ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας»* (Ἐφεσ. ε' 6).

Στῶμεν καλῶς, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα, καὶ ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ *«γρηγορῶμεν, ὅτι οὐκ οἶδαμεν ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἄνθρώπου ἔρχεται»* (πρβλ. Ματθ. κδ' 42, 44· κε' 13).

[B'.]

ΚΑΙ ὡσεὶ μὴ ἤρκουν οἱ ποικίλοι οὔτοι πειρασμοὶ καὶ οἱ περιστοιχοῦντες ἡμᾶς κίνδυνοι, οἱ ἀπειλοῦντες νὰ διαφθείρωσι καὶ νὰ δηλητηριάσωσι τὰ ἦθη καὶ τὴν χριστιανικὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ πολιτείαν, ἠγέθησαν – ὡς μὴ ὄφειλον – καὶ ἄλλου εἶδους πειρασμοὶ ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες ἐξεληθόντες ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγχχνων τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθοῦσι νὰ διαφθείρωσι τὰ ὑγιᾶ καὶ ὀρθόδοξα φρονήματα ὑμῶν, νὰ σκανδαλίσωσι δὲ τὰς ψυχὰς καὶ συνειδήσεις τῶν πιστῶν διὰ [μέσου] κενῶν λόγων καὶ συζητήσεων μωρῶν, ἐπιτηδευόμενοι τοὺς Κανονολόγους καὶ Νομοδιδασκάλους καὶ μὴ ἐννοοῦντες, ἐλλείψει κανονικῆς συγκροτήσεως καὶ θεολογικῆς μορφώσεως, μήτε ἂ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀξιοῦσι νὰ ἐπιβάλωσι τὰς λελανθασμένας γνώμας καὶ πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν, οὐ μόνον εἰς τοὺς λαϊκοὺς, οἵτινες

τυγχάνουσιν ἄγνωστοι θρησκευτικῆς παιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Κληρικούς τῆς Ὁρθοδόξου Παρατάξεως ἡμῶν καὶ διὲν εἰς τὸν ἡγέτην καὶ Πρόεδρον ταύτης, τὸν καταρτισθέντα Κανονικῶς καὶ παιδευθέντα θεολογικῶς εἰς Ἀνωτάτην Θεολογικὴν Σχολήν, τρανὰ δὲ δεῖγματα παρασχόντα, ὄχι μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις, διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν φρονημάτων καὶ τὴν ἐμμονὴν του εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις.

Καὶ μὴ ξενίζεσθε δι' αὐτό, ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα, ἀφοῦ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι ἀνεφάνησαν καὶ κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν, ὡς μαρτυροῦν αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἀποστόλων:

«Καὶ ἐξ ἡμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες, λαλοῦντες διστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»
(Πράξ. κ' 30).

Οἱ ψευδοδιδάσκαλοι οὗτοι, κατὰ τὸ ἀποστολικὸν ρητόν,

«ἐξ ἡμῶν μὲν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. β' 19).

Τούτους ἡμεῖς ἀνεδείξαμεν εἰς Ἐπισκόπους, τῇ χάριτι τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὅπως μεθ' ἡμῶν ἐξυπηρετήσωσι τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου.

Ἄλλ' οὗτοι, γενόμενοι Ἐπίσκοποι, οὐ μόνον δὲν ἀντελήφθησαν καὶ δὲν ἐξετίμησαν τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα καὶ τὴν σοβαρότητα καὶ ἱερότητα τοῦ Ἐορτολογικοῦ Ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ παρεξετράπησαν εἰς πλείστας ὄσας ἀντικανονικότητας, μὴ δειλιάσαντες μὴδ' ἀπορριγίσαντες οἱ δέιλαιοι, ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν, νὰ διακόψωσι τὴν πνευματικὴν ἐξάρτησιν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ' ἡμῶν, πῆξαντες ἴδιον θυσιαστήριον· σχίσαντες οὕτω τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ διὰ λόγους προσωπικῆς κενοδοξίας καὶ φιλαρχίας, ἐδημιούργησαν πραγματικὸν σχίσμα, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Παρατάξεως ἡμῶν.

Τότε καὶ ἡμεῖς, ἰδόντες ὅτι ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα, ἅτινα μετεχειρίσθημεν πρὸς διαφωτισμὸν καὶ ἀποτροπὴν αὐτῶν ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου σχίσματος, ἀπέβησαν εἰς μάτην, ἠναγκάσθημεν μετὰ λύπης νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπόσχισιν αὐτῶν, νὰ στερήσωμεν δὲ αὐτοὺς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῶν τῆς εὐλογίας ἡμῶν.

Ἐκτοτε οὗτοι, ἀπαλλαγέντες τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας καὶ κηδεμονίας ἡμῶν, ἐξετραηλίσθησαν εἰς τοιαύτας ἀντικανονικὰς καὶ ἐγκληματικὰς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως πράξεις, ὥστε ἐνήχθησαν ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου Χαλκίδος, ὅπερ ἀπήλλαξε μὲν αὐτοὺς τῆς

ποινης, ἀλλ' ὄχι ὡς ἀθώους τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ὡς μωροὺς καὶ ἀκαταλογίστους διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς διανοίας καὶ τὸ ὑπέρακμον τῆς ἡλικίας.

Οἱ παρασυνάγωγοι οὗτοι ἐπίσκοποι Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων, Ματθαῖος Καρπαθάκης καὶ Γερμανὸς Βαρικόπουλος, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεσχίσθησαν ἐξ ἡμῶν, παρ' ὧν ἔλαβον τὸν ἐπισκοπικὸν βαθμόν, παρέμειναν μὲν ὡς ἐπίσκοποι διὰ τὸ ἀνεξάλειπτον τῆς Ἰερωσύνης, ἀλλ' ὡς ἄτομα ἀπλᾶ καὶ ὄχι ὡς ἐκπρόσωποι Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς νὰ ἀρύωνται τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ τελείν ἐγκύρωσιν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν πράξιν καὶ τελετουργίαν.

[Γ']

ΛΙΟΤΙ τὰς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀντίληψιν, ἰδρύει καὶ προικίζει μὲ τὰ Μυστήρια καὶ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ ὅλη Ἐκκλησία, ὡς ταμιοῦχος τῆς Χάριτος καὶ ὄχι ὠρισμένος τις ἀριθμὸς λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἀτόμων, ἀποσπασμένων διὰ λόγους διαφωνίας εἰς ἰάσιμόν τι ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀπὸ μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὴ ἀπογυμνωθείσης τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος μετὰ δίκην καὶ ἀπόφασιν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντίληψις, καθ' ἣν δικαιοῦνται τὰ ἄτομα, εἴτε κληρικοί, εἴτε λαϊκοὶ νὰ ἰδρῶσιν ἰδιαιτέραν ἐκκλησίαν ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ὄζει Προτεσταντισμοῦ, ὅστις ὡς γνώμονα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῆς θείας Ἀληθείας δὲν θεωρεῖ τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀτόμων, ἐκπροσωποῦντων καὶ τούτων, κατὰ τὴν προτεσταντικὴν ἐκδοχὴν, τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀνεφύησαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας πλείστα ὅσα ἀιρέσεις, ἰσάριθμοι πρὸς τὴν πληθὺν τῶν ἀτομικῶν γνωμῶν καὶ ἀντιλήψεων, μὴ χειραγωγουμένων καὶ φωτιζομένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὄχι μόνον τὴν ὀρθόδοξον ἔννοιαν εἰς μίαν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησίαν προσδίδει καὶ ἀναγνωρίζει ἡ ὅλη Ἐκκλησία διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, Οὗ ἡ θεία δύναμις καὶ ἁγιαστικὴ ιδιότης καὶ θέλησις ἐκδηλοῦται καὶ ἐκφαίνεται – κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀντίληψιν – διὰ Συνόδου Οἰκουμενικῆς ἢ Μεγάλης Τοπικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ὀρθόδοξον ιδιότητα καὶ Κανονικὴν ἐγκυρότητα τῶν Ἀρχηγῶν τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν προσδίδει καὶ ἐπικυροῖ ἡ ὅλη Ἐκκλησία.

Τούτου ἔνεκα, μόλις ἐκλεγεί εἷς Ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας, ὑποχρεοῦται νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ εἰς τὰς λοιπὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀνταλλάσων μετ' αὐτῶν τὰς *εἰρη- νικὰς* λεγομένας *ἐπιστολάς*, δι' ὧν λαμβάνει ὁ νέος Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας τὸ χρίσμα τῆς Κανονικότητος καὶ τῆς ἐγκυρότητος τοῦ προΐστασθαι τῆς Ἐκκλησίας.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα παρὰ τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τάξις καὶ αἰωνόβιος Αὐτῆς πρᾶξις εἰς τὰ ζητήματα τῆς ὀρθοδόξου ἐννοίας καὶ ἐγκυρότητος τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Ἀρχηγῶν αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτῶμεν τοὺς παρασυναγώγους ἐπισκόπους καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς: πόθεν καὶ ἐκ ποίας Ἐκκλησίας ἀρῦνται οὗτοι τὸ Κανονικὸν κῦρος τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων αὐτῶν, ἀφοῦ ἀπεσχίσθησαν παρ' ἡμῶν ἄνευ λόγων ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐλάκτισαν οὗτοι ἄνευ φόβου Θεοῦ τοὺς χειροθετήσαντας καὶ εἰς Ἐπισκόπους ἀναδείξαντας αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος;

Ἴσως ἀντιτάξωσιν οὗτοι, ὅτι δὲν ἀπεσχίσθησαν παρ' ἡμῶν ἄνευ λόγων ἐκκλησιαστικῶν, προβάλλοντες οὗτοι ὡς τοιοῦτους τό, ὅτι ἡρνήθημεν νὰ κηρύξωμεν, ὡς Ἐκκλησία ἰδιαιτέρα καὶ ἀνεξάρτητος τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἀποδεχθέντας τὸ Παπικὸν Ἡμερολόγιον, ὡς Σχισματικοὺς.

Ἄλλ' ἐρωτῶμεν αὐτούς: [Ἄρα γε,] δικαιοῦται – κατὰ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν αἰωνόβιον πρᾶξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας – νὰ κηρύττῃ Σχισματικοὺς τοὺς Ἀρχιερεῖς μία μερὶς Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, διαφωνούντων πρὸς αὐτοὺς εἰς ἓν ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν ἰάσιμον – κατὰ τὸν Μέγαν καὶ οὐρανοφάντορα Βασίλειον; δεδομένου, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐχορήγησαν αἱ Ἁγία Ἐπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, τὰ ἀλάθητα ταῦτα πυξία τῆς θείας Ἀληθείας καὶ ἡ ἀκριβὴς στάθμη τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, συνερχομένην ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι εἰς Οἰκουμενικὴν ἢ Μεγάλην Τοπικὴν Σύνοδον, ἣτις μετὰ τὴν ἐξάντλησιν πάντων τῶν εἰρηκῶν μέσων τοῦ διαφωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ψυχικοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ φοβεροῦ κρημνοῦ, εἰς ὃν ὠθοῦσιν αἱ πεπλανημένοι θρησκευτικαὶ ἰδέαι, προβαίνει μετὰ λύπης εἰς τὴν ἀπόσχισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ θεοπαγοῦς καὶ αἰωνοβίου κορμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, καθαιροῦσα αὐτοὺς τοῦ ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἐγκύρως τὰ Μυστήρια καὶ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν.

Πρόσφατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου ἔχομεν τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθοῦσαν τῷ 1872 Μεγάλῃν Τοπικῇν Σύνοδον, ἐκπροσωπηθεῖσαν καὶ ὑφ' ὄλων τῶν κατ' Ἀνατολᾶς Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπαράτου φυλετισμοῦ, ὃν ἤθελον νὰ εἰσαγάωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οἱ Βουλγαρικῆς ἐθνότητος Ἀρχιερεῖς· [αὕτη ἡ] Σύνοδος, καλέσασα εἰς δίκην τοὺς ἀποστάντας Βουλγάρους Ἀρχιερεῖς [τῆς Ἐξαρχίας] καὶ μὴ βουληθέντας τούτους συνιέναι μετὰ μακροχρόνιον διαφωτισμόν, καθήρεσεν αὐτοὺς καὶ ἐκήρυξεν ὡς Σχισματικούς, ἐκδοῦσα δὲ καὶ τὸν Ὅρον τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποσχίσεως αὐτῶν, διέταξε τὴν ἐπ' Ἐκκλησιῶν ἀνάγνωσιν τούτου, ὅπως ἀπὸ τῆς λύμης τοῦ Σχίσματος προφυλάξῃ τὸν Βουλγαρικὸν λαόν.

Οὐδεὶς ποτε ἐκ τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων αἰρετικῶν καὶ αἰρεσιαρχῶν ἐκηρύχθη σχισματικὸς καὶ καθηρέθη ὑπὸ διαφωνούντων Ἱεραρχῶν μεμονωμένων ἄνευ δίκης καὶ ἀπολογίας, ἀλλ' ὑπὸ Συνόδων καὶ Κανονικῶς συγκεκροτημένων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων καλοῦνται οὗτοι εἰς ἀπολογία, τότε δὲ μόνον καθαιροῦνται τοῦ ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ διοικεῖν Ἐκκλησίαν καὶ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ἱεροτελεσίαν, ὅταν – μετὰ ἐπαρκῆ διαφωτισμόν ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου – δὲν θελήσωσι νὰ ἀποπτύσωσι τὴν πλάνην των, ἐμμένοντες σκληροτραχήλως καὶ ἀμεταπείστως εἰς τὰς αἰρετικὰς ἰδέας καὶ πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν σχετικῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, ὅταν ὁ Προϊστάμενος ἢ τὸ πλεῖστον τῶν Ἀρχιερέων μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσαγάωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μίαν καινοτομίαν, ἀντικειμένην πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ὀρθόδοξον θείαν λατρείαν, δικαιοῦνται μὲν οἱ ὀρθοδοξοῦντες Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης νὰ διακόψωσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν καινοτόμων καὶ πρὸ συνοδικῆς διαγνώμης, ἵνα μὴ ᾧσι καὶ οὗτοι συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν κακῶς καὶ ἀντικανονικῶς εἰσαχθεῖσαν καινοτομίαν, ἀλλὰ δὲν δικαιοῦνται νὰ κηρύξωσι τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς Σχισματικούς καὶ εἰς καθάρσεις νὰ ὑποβάλωσιν αὐτούς, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, εἰς Σύνοδον συνερχομένης καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένης, τὴν ἐτυμηγορίαν δὲ Αὐτῆς ἐκδιδούσης μετὰ λιπαρὸν διαφωτισμόν καὶ τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀπολογία τῶν ὑπὸ κρίσιν καινοτόμων Ἀρχιερέων.

Ἡ δὲ διακοπὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς διοικούσης Συνόδου καὶ ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου Αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδοξοῦντων, οὐ μόνον δὲν κατακρίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖται, ὡς μὴ δημιουργοῦσα Σχίσμα, ἀλλ' ὡς σώζουσα τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ Σχίσματος, συμφώνως πρὸς τὸν ΙΕ' Κανόνα τῆς [Πρωτοδευτέρας Ἀγίας] Συνόδου, διαγορεύοντα τάδε:

«Οἱ γὰρ δι' αἵρεσίν τινα παρὰ τῶν Ἀγίων Συνόδων ἡ Πατέρων κατεγνωσμένην τῆς πρὸς τὸν Πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντες, ἐκείνου δηλονότι τὴν αἵρεσιν δημοσίᾳ κηρύττοντος, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' Ἐκκλησίας διδάσκοντος, οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ' ὑπόκεινται, πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες, ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται»· «οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ῥύσασθαι».

Βλέπε καὶ τὸν Γ' Κανόνα τῆς Γ' [Ἀγίας] Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιτάσσοντα τάδε:

«Κοινῶς δὲ τοὺς τῇ ὀρθοδόξῳ καὶ οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονοῦντας Κληρικούς κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις μὴδ' ὄλως ὑποκείσθαι κατὰ μηδένα τρόπον».

Οἱ Κανόνες οὗτοι, ὡς πᾶς τις καλὸς καὶ εἰλικρινὴς συζητητὴς ἐννοεῖ, παρέχουν εἰς τοὺς ὀρθοδοξοῦντας Κληρικούς καὶ μὴ ἀποστέργοντας τὴν καινοτομίαν τῆς προῖσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τὸ δικαίωμα μόνον τῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Διοικούσης Ἀρχῆς καὶ τῆς κατὰ μηδένα τρόπον ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας εἰς Αὐτήν, τοῦ δικαιώματος τῆς κηρύξεως ταύτης ὡς αἰρετικῆς καὶ ἀποσχίσεως Αὐτῆς ἐκ τοῦ καθόλου τῆς Ὁρθοδοξίας Κορμοῦ ἐπιφυλαχθέντος εἰς τὴν Κανονικὴν Σύνοδον.

[Δ']

ΟΙ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΟΙ ὁμως ἐπίσκοποι Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων, Ματθαῖος Καρπαθάκης καὶ Γερμανὸς Βαρικόπουλος, ἐν γνώσει τῶν Κανόνων τούτων, μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν διακοπὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκήρυξαν οὐ μόνον τοὺς καινοτόμους Ἱεράρχας Σχισματικούς ἄνευ οὐδεμιᾶς δίκης

καὶ ἀπολογίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικὴν, σφετερισθέντες οἱ δεῖλαιοι, οὐδὲν ἦττον, οὐδὲν ἔλαττον, δικαίωμα Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου.

Εἰς δὲ τὴν ἄρνησιν ἡμῶν νὰ ἀκολουθήσωμεν τούτους εἰς τὴν ὀλισθηρὰν καὶ ἐπικίνδυνον ταύτην κατωφέρειαν, τὴν ἀνατρέπουσαν Κανονικοὺς Θεσμούς, αἰωνοβίους καὶ βασικοὺς, καὶ εἰς τὰς ματαίας προσπαθείας ἡμῶν, ὅπως ἀποτρέψωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ἀβυσσαλέον καὶ ψυχόλεθρον τοῦτον κρημνόν, προέβησαν οὗτοι εἰς τὴν κήρυξιν καὶ ἡμῶν ὡς Σχισματικῶν, χωρὶς νὰ ἔλθωσι προηγουμένως εἰς οὐδεμίαν συνεννόησιν μεθ' ἡμῶν, ἀρνηθέντες καὶ πᾶσαν πρόσκλησιν ἡμῶν πρὸς διαφωτισμόν.

Καὶ πρὸς διαπίστωσιν τοῦ ἀπιστεύτου τούτου παραλογισμοῦ των, παραθέτομεν αὐτολεξεὶ τὴν ἀπάντησιν τούτων εἰς τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν πρὸς σύσκεψιν.

*ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ.
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ*

Ἀθῆναι 27 Ἰανουαρίου 1942

*Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Φλωρίνης
Κον Κον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ*

Ἐνταῦθα

Σεβασμιώτατε·

Πρὸ ἡμερῶν, καὶ ὅταν ἐλάβομεν πρόσκλησίν σας, ὅπως ἔλθωμεν καὶ συσκεφθῶμεν κατὰ τὴν 15/28 Ἰανουαρίου 1942 περὶ σοβαρῶν ζητημάτων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τὰ ὑμέτερα Γραφεῖα Χαλκοκονδύλη 7 ἐνταῦθα, σᾶς ἀπεστείλαμεν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ κυρίου Σταυριανοῦ, εἰς ἣν σᾶς ἐγνωρίζομεν, ὅτι, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μεθ' ὑμῶν καὶ τοῦ Ἁγίου Δημητριάδος, πρέπει πρῶτον νὰ ἀρθοῦν οἱ λόγοι τοῦ διχασμοῦ, οἱ πνευματικοί, οἵτινες μᾶς ἠνάγκασαν νὰ σᾶς ἀποκηρύξωμεν. Ἐπειδὴ, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐπιθυμεῖτε τὴν ἔνωσιν, καθὼς τουλάχιστον δηλώνετε προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦτο σᾶς δηλοῦμεν σαφέστατα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μας ταύτης, ὅτι περιττεύουν αἱ συνεδριάσεις καὶ συσκέψεις, ὅταν δεχθῆτε τὰ κάτωθι ζητήματα πίστεως, τὰ ὁποῖα προुकάλεσαν καὶ τὸν διχασμὸν ἡμῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἴμεθα πλέον ἠνωμένοι, καὶ δυνάμεθα τότε πλέον νὰ συνεργώμεθα καὶ νὰ συνεδριάζωμεν.

1) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Παπικοῦ Ἑορτολογίου κατέστη Σχισματική.

2) Τὰ Μυστήρια τῆς ἄκυρα.

3) Τὸ μῦρον τῆς δὲν ἔχει τὴν ἀγιαστικὴν χάριν καὶ

4) Τὰ παιδιά τῶν κακοδόξων ἐρχόμενα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ἀναμυρώνωνται.

Ἀφοῦ δὲ ταῦτα τὰ κοινοποιήσητε εἰς τὴν κακόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιδοτήριον μᾶς ἐπίδειξτε, ἐπίσης δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ἀναίρεσητε καὶ τὰ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων ἐγγραφάσας, καὶ διακηρύξητε ὅλα ταῦτα ἐπ' Ἐκκλησίαις, τότε λέγομεν ἡ ἔνωσις ἡμῶν αὐτομάτως ἐπέρχεται ἄνευ συνεδριάσεων καὶ λογοτριβῶν· θὰ ἀναμένωμεν δὲ γραπτὴν ἀπάντησίν σας ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων μας τούτων ἐπὶ 8 ἡμέρας ἀπὸ σήμερον.

Μετὰ ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν

† Ὁ Κυκλάδων Γερμανὸς † Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος

Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου κατάφωροι γίνονται οἱ γράψαντες, οὐ μόνον ὡς ὀφλισκάνοντες τελείαν ἄγνοιαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ πνεύματος τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, δι' ὧν καθορίζονται σαφῶς καὶ κατοχυροῦνται τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας, τῶν διοικούντων ταύτην Ἱεραρχῶν καὶ ἅπαντος τοῦ ὀρθοδόξου χριστεπωνύμου Πληρώματος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀσεβοῦντες πρὸς αὐτὴν τὴν θείαν Χάριν, τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν θείων Μυστηρίων, δι' ὧν ἀγιάζονται οἱ πιστοί, τῶν Ἱερέων χρησιμευόντων, οὐχὶ ὡς ποιητικῶν αἰτίων τῆς ἀγιαστικῆς Χάριτος, ἀλλὰ ὡς μέσον μεταδόσεως ταύτης εἰς τοὺς πιστούς.

Ὅθεν, ἐφ' ὅσον τὴν θείαν Χάριν, τὴν διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων μεταδιδομένην εἰς τοὺς πιστούς, παρέχει οὐχὶ μία μερὶς κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, ἀλλ' ἡ θεία ὑπόστασις καὶ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἀσεβοῦν καὶ ἱεροσυλοῦν, οὐ μόνον πρὸς αὐτὴν τὴν θείαν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν Μυστηρίων, τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀφαιροῦν ἀπὸ μὲν τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεῖον καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα καὶ κύρος Αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῶν Μυστηρίων τὴν ἀγιαστικὴν δύναμιν καὶ ψυχοσωτήριον Χάριν διὰ μιᾶς παντόλμου μονοκονδυλιάς.

Ὅτι δὲ οἱ παρασυνάγωγοι οὗτοι ἐπίσκοποι οὐκ οἶδασι τί λέγουσι καὶ περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται, ἀπόδειξις εἶναι ὅτι οὐδὲ οὗτοι ἐφαρμόζου-

σιν εἰς ἑαυτοὺς τὰ ὅσα διδάσκουσι, μὴ τολμώντες οἱ τάλανες νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ Μυστήρια διὰ τοὺς προσερχομένους ἐκ τοῦ Παπικοῦ Ἑορτολογίου εἰς τὸ Ὁρθόδοξον, δεχόμενοι οὕτως εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν ἀβαπτίστους, ἀστεφανώτους καὶ ἐν γένει ἀνιέρους καὶ ἀμυρώτους κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν.

Ὁ παραλογισμὸς καὶ τὸ ἀκαταλόγιστον τῆς τοιαύτης αὐτῶν γνώμης καὶ διδασκαλίας γίνεται μᾶλλον καταφανὴς καὶ ἐξόφθαλμος, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὗτοι περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἀναμύρωσιν τῶν βρεφῶν, τῶν ὅλως ἀναιτίων εἰς τὴν καινοτομίαν τοῦ Νέου Ἑορτολογίου καὶ ἀπαλλάττουσι τοὺς γονεῖς τοὺς αἰτίους τῆς τοιαύτης ποινῆς, προσερχομένους ἄνευ ἀναμυρώσεως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν αὐτῶν.

Καὶ ὅταν, ὡς ἀκραδάντως πιστεύομεν καὶ ἐλπίζομεν, μετὰ τὸ τέλος τοῦ φρικτοῦ καὶ πανωλέθρου τούτου πολέμου, ἀναγκασθοῦν καταλλήλως διαφωτιζόμενοι ὑπὸ μιᾶς πανορθοδόξου καὶ ἐγκύρου Συνόδου νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ Πάτριον Ἡμερολογιακὸν Καθεστῶς αἰνεωτερίσασαι Ἐκκλησίαι, κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὴν δογματικὴν ἀπόφασιν τῶν παρασυναγῶγων ἐπισκόπων, αἱ χιλιάδες καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν, τῶν γεννηθέντων εἰς τοὺς κόλπους τῶν νεωτερισσῶν Ἐκκλησιῶν, [ἄρᾳ γε] θὰ ἀναβαπτισθοῦν, θὰ ἀναστεφανωθοῦν καὶ θὰ ἀναμυρωθοῦν, ἵνα λάβωσι τὸ Χρῆσμα τῆς Ὁρθοδοξίας;

Τοιαύτην γνώμην ἀκυρώσεως Μυστηρίων καὶ ἐπαναλήψεων τούτων δὲν δικαιοῦνται νὰ ἔχωσι καὶ ἀποφαίνωνται, οὐ μόνον μεμονωμένα ἄτομα Ἐπισκόπων, μηδεμίαν ἀρμοδιότητα καὶ μηδὲν κῦρος ἐχόντων πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἀκόμη καὶ μία ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρῇ τὴν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων ἄνευ τῆς γνώμης τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἥς καὶ μόνον ἀποκλειστικὸν δικαίωμα εἶναι νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τοὺς κληρικούς, τοὺς περιπίπτοντας εἰς αἵρεσιν καὶ μὴ μετανοοῦντας καὶ ἀποτύοντας αὐτήν, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐγκύρως καὶ ἀνυσίμως τελεῖν τὰ Μυστήρια· διότι, ὅστις δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δίδῃ μίαν θείαν δωρεάν, δὲν ἔχει συνεπῶς καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρῇ ταύτην.

Δι' ὃ καὶ τοὺς νοσφιζομένους τὸ ἱερὸν τοῦτο δικαίωμα κατατάσσουν οἱ Κανόνες εἰς τὴν τάξιν τῶν ἱεροσύλων:

«Ἐπίσκοπον εἰς Πρεσβυτέρου βαθμὸν φέρειν, ἱεροσυλία ἐστίν» (ΚΘ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Καὶ ἂν οἱ Κανόνες θεωροῦν ἱεροσυλίαν τὸν ὑποβιβασμὸν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, πῶς μᾶλλον θεωροῦνται ἱερόσυλοι οἱ τολ-

μώντες ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρμοδιότητος καὶ ἐκκλησιαστικοῦ κύρους νὰ κη-
ρύττωσιν ἄκυρα τὰ Μυστήρια μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Ἐκκλησίας, ἔστω
καὶ ὑποδίκου ἀπέναντι τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀυθαίρετον εἰσαγω-
γὴν μιᾶς καινοτομίας;

Ἴδου ὁ λόγος, δι' ὃν ἡμεῖς ἀπέχομεν νὰ ἀποφανθῶμεν περὶ κύρους
Μυστηρίων, ὁμολογοῦντες, ὅτι πρὸς τοῦτο οὐδεμίαν ἀρμοδιότητα καὶ
δικαίωμα ἔχομεν ὑπὸ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, συναισθανόμενοι
δὲ τὴν μηδαμινότητα καὶ τὴν ἀμαρτωλὸν ἡμῶν κατάστασιν ἀπέναντι
τῆς ἱερότητος καὶ τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος καὶ δυνάμεως τῶν θείων καὶ
ἱερῶν Μυστηρίων, ἐπαφίεμεν τοῦτο εἰς τὴν γνώμην καὶ τὴν κρίσιν τῆς
ὅλης Ἐκκλησίας, ἣς ἀποκλειστικὸν καὶ θεῖον δικαίωμα εἶναι, ὡς φθάν-
τες εἴπομεν, ἢ προίκισις μιᾶς Ἐκκλησίας διὰ τῆς χάριτος τῶν Μυστηρί-
ων, τῆς μεταδιδομένης διὰ τῶν Λειτουργῶν Αὐτῆς καὶ ἡ ἐπίσχεσις τῆς
Χάριτος ταύτης ἐκ μέρους Αὐτῆς, ἀποσχίζουσης διὰ λόγους Κανονι-
κοὺς καὶ μετὰ δίκην καὶ ἀπολογίαν, καθαιρούσης τοὺς Κληρικοὺς Της
Ἀρχιερεῖς τε καὶ Ἱερεῖς Αὐτῆς.

[Ε΄.]

ΚΑΙ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἡμεῖς ἀμυνόμενοι κατὰ τῆς καθ' ἡμῶν καθαι-
ρετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ συνεκρότη-
σεν ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία, ἀπεκαλέσαμεν εἰς δημοσιεύματα ἡμῶν
τοὺς καινοτόμους Ἱεράρχας *Σχισματικούς*, ὡς δημιουργήσαντας διὰ τῆς
εἰσαγωγῆς τῆς καινοτομίας τοῦ Δυτικοῦ Ἡμερολογίου λόγον Σχίσματος
εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὡς ἀπο-
σχισθέντας ἐκ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῶν ἰσταμένων ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν
ἑορτῶν, ἐπερρίψαμεν δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν μομφὴν καὶ τὰς φοβερὰς
συνεπείας, ἃς συνεπάγεται τὸ ἐγκυμονούμενον Σχίσμα εἰς τὴν εἰρηνι-
κὴν καὶ ὀρθόδοξον ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ἀπεκαλέσαμεν αὐτοὺς *Σχισματικούς* καὶ δὲν διστάζομεν καὶ σῆ-
μερον νὰ ἀποκαλέσωμεν αὐτοὺς τοιοῦτους, οὐχὶ ὁμως ἐν *ἐνεργείᾳ*,
ἀλλὰ *δυνάμει* μόνον.

Διότι τὸ πρῶτον, ἤτοι ἡ κήρυξις τοῦ καινοτόμου καὶ ἐκ τοῦ θριγκοῦ
τῶν ὀρθοδόξων καὶ θείων Κανόνων ἐξερχομένου κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ, ὡς
σχισματικοῦ ἐν *ἐνεργείᾳ*, εἶναι δικαίωμα μόνον τῆς Συνόδου, συνερχομέ-
νης καὶ ἀποφαινομένης ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, ὡς ἔφθην εἰπῶν· ἐνῶ τὸ
δεύτερον, ἤτοι ἡ ὀνομασία τοῦ τοιοῦτου κληρικοῦ ἢ λαϊκοῦ ὡς σχισματι-
κοῦ *δυνάμει*, εἶναι δικαίωμα παντὸς ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, δικαιουμένου,

οὐ μόνον νὰ ἀποκόψη τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ καταγγεῖλῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἀρμοδίαν Σύνοδον, τοῦθ' ὅπερ ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς, καταγγείλαντες εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας τοὺς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς.

Εἰς τὴν τοιαύτην ἡμῶν ἀντίληψιν ἔχομεν σύμφωνον καὶ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ εἰς τὴν [ὑποσημείωσιν τοῦ Γ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος] ποιεῖται σαφὴ διάκρισιν μεταξὺ τοῦ *δυνάμει* καὶ *ἐνεργείᾳ* σχισματικοῦ καὶ ἀποκαλεῖ ἀνοήτους τοὺς ταυτίζοντας τοὺς δύο τούτους ὅρους, τὴν δὲ γλῶσσαν αὐτῶν ἱεροκατήγορον, μὴ νοοῦντων τούτων, ὅτι ἡ προσταγὴ τῶν Κανόνων, χωρὶς τὴν ἔμπρακτον ἐνέργειαν τῆς Συνόδου εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καὶ πρὸ κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν.

Καὶ πρὸς περισσοτέραν πίστωσιν τῶν λεγομένων ἀναγράφομεν αὐτολεξεὶ τὴν σχετικὴν σημείωσιν τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, ὅπως ἀποστομώσωμεν τοὺς ἐναντία φρονοῦντας καὶ λέγοντας:

«Πρέπει νὰ ἡξεύρωμεν, ὅτι τὰ ἐπιτίμια ὅπου διορίζουν οἱ Κανόνες, ἢ γουν τὸ “καθαιρείσθω”, τὸ “ἀφοριζέσθω”, καὶ τὸ “ἀνάθεμα ἔστω”, αὐτά, κατὰ τὴν γραμματικὴν τέχνην, εἶναι γ'. προσώπου προστακτικοῦ, μὴ παρόντος. Εἰς τὸ ὅποιον διὰ νὰ μεταδοθῇ ἡ προσταγὴ αὕτη, ἐξ ἀνάγκης χρειάζεται νὰ εἶναι β'. πρόσωπον παρόν. Τὸ ἐξηγῶ καλλιώτερα. Οἱ Κανόνες προσταξοῦσι τὴν Σύνοδον τῶν ζώντων Ἐπισκόπων, νὰ καθαίρουν τοὺς ἱερεῖς, ἢ νὰ ἀφορίζουν, ἢ νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς λαϊκοὺς, ὅπου παραβαίνουν τοὺς Κανόνας. Ὅμως ἂν ἡ Σύνοδος δὲν ἐνεργήσῃ ἔμπρακτως τὴν καθαίρεσιν τῶν Ἱερέων, ἢ τὸν ἀφορισμὸν, ἢ τὸν ἀναθεματισμὸν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοί, καὶ οἱ λαϊκοί, οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργείᾳ, οὔτε ἀφωρισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι. Ὑπόδικοι ὁμως, ἐδῶ μὲν εἰς τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀφορισμὸν ἢ ἀναθεματισμὸν, ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν θεῖαν δίκην... Ὅθεν σφάλλοισι μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ ἀνόητοι, ὅπου λέγουσιν, ὅτι εἰς τοὺς παρόντας καιροὺς ὅλοι οἱ παρὰ Κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι, εἶναι ἐνεργείᾳ καθηρημένοι. Ἱεροκατήγορος γλῶσσα εἶναι ἐκεῖνη ὅπου ἀνοήτως τὰ τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μὴ νοοῦσα, ὅτι, ἡ προσταγὴ τῶν Κανόνων, χωρὶς τὴν ἔμπρακτον ἐνέργειαν τοῦ β'. προσώπου, ἦτοι τῆς Συνόδου, εἶναι ἀτέλεστος, ἀμέσως καὶ πρὸ κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θεῖοι Ἀπόστολοι φανερὰ ἐξηγοῦσι τὸν

ἐαυτὸν τοὺς μὲ τὸν ΜΣ΄ Κανόνα τοὺς, ἐπειδὴ δὲν λέγουσι πῶς ἤδη εὐθὺς ἐνεργεῖα εὐρίσκεται καθηρημένος, ὁποῖος Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος δεχθῆ τὸ τῶν αἰρετικῶν βάπτισμα, ἀλλὰ “καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν”, ἤγουν νὰ παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καὶ ἂν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῆ μὲ τὴν ἰδικήν σας ἀπόφασιν ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνην, τοῦτο προστάσσομεν».

(Γηδάλιον, Γ΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν, ὑποσημ. 1)

Ἐντεῦθεν συνάγεται, ὅτι οὐδεὶς κληρικὸς, ἐκκλίνων τοῦ θριγκοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, θεωρεῖται καθηρημένος ἐν *ἐνεργείᾳ*, ἐὰν δὲν διέλθῃ δι’ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐγκύρου Δικαστηρίου, δύναται ὁμως νὰ θεωρηθῆ τοιοῦτος *δυνάμει* καὶ πρὸ συνοδικῆς κρίσεως καὶ τελεσιδίκου περὶ τούτου ἀποφάσεως· οὕτω δὲ καὶ ἀπὸ Κανονικῆς ἀπόψεως ἰσχύει τὸ βασικὸν νομικὸν ἀξίωμα καὶ ἀπόφθεγμα: «οὐδεὶς δικάζεται ἀναπολόγητος».

Ὅθεν, ἵνα κηρύξωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς *Σχισματικούς* καὶ ἐν *ἐνεργείᾳ*, ὅπως ἔπραξαν αὐθαιρέτως καὶ ἀντικανονικῶς οἱ παρασυνάγωγοι ἐπίσκοποι, ἔδει νὰ δικάσωμεν αὐτούς, ἀλλ’ ἵνα δικάσωμεν ἔδει νὰ ἔχωμεν πάντα τὰ Κανονικὰ στοιχεῖα, τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς συγκρότησιν Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ δὲν δύναται νὰ συγκροτήσῃ, παρὰ μία Ἐκκλησία, ἀνεγνωρισμένη ὑφ’ ὄλων τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς Αὐτοκέφαλος, ἔχουσα τὸ δικαίωμα νὰ δικάζῃ ἐγκύρως τοὺς, εἴτε εἰς τὴν πίστιν εἴτε εἰς τὴν ἠθικὴν ἀμαρτάνοντας κληρικούς της.

Ἄλλ’ ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογίται δὲν ἀποτελοῦμεν ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι, διότι οὐδεμία Ἐκκλησία μᾶς ἀνεγνώρισεν ὡς τοιαύτην, ἀλλ’ εἴμεθα ἐντὸς τῆς ἀνεγνωρισμένης Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὡς μία φρουρά, ἣτις φρουρεῖ τὸν θεσμὸν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου, ὃν ἠθέτησεν, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱεραρχίας, καὶ ἡμεῖς, ὡς ἀποτελοῦντες τὴν φαεινὴν καὶ ἀλύμαντον πλευρὰν τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συν-εχίζομεν τὴν ἱστορίαν Αὐτῆς, ὑπὸ τὴν ὀρθόδοξον ἐννοιαν.

Τὴν ἐσφαλμένην καὶ ἀντικανονικὴν ταύτην ιδέαν, ὅτι ἡμεῖς ἀποτελοῦμεν ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν, ἔρριψεν εἰς τὸ μέσον καὶ εἰσηγήθη καὶ εἰς τὴν Πολιτείαν ὁ ἐκλιπὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος σκοπίμως καὶ κακοβούλως, ὅπως παραστήσῃ ἡμᾶς εἰς τὰ ὄμματα τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας ὡς ἐπαναστάτας, καὶ ὡς κινήσαντας πτέρναν κατὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ρίψη δὲ οὕτως ἡμᾶς εἰς τὴν μῆνιν τῆς Πολιτείας καὶ τὴν κοινὴν περιφρόνησιν τῆς κοινωνίας.

Πρὸς τοῦτο μάλιστα, δὲν ᾤκνησεν οὗτος, καίπερ γνώστης τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ Καθηγητῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας νὰ κηρύξη, ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται Ἀρχιερεῖς, διακόψαντες ἄνευ δῆθεν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν λόγων τὴν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς Προϊσταμένης τῶν Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καὶ πῆξαντες ἰδίους Ναοὺς, ἀπετέλεσαν ἰδίαν Ἐκκλησίαν, καὶ μάλιστα σχισματικὴν, ὡς ἐνησμενίσθη νὰ ἀποκαλέσῃ αὐτὴν τὸ δικάσαν καὶ καθαιρέσαν τοὺς Ἐπισκόπους Μεγαρίδος, Διαυλείας, Κυκλάδων, καὶ Βρεσθῆνης Συνοδικὸν Δικαστήριον.

Βλέπε σχετικὸν ἀπόσπασμα τῆς Ἀποφάσεως τούτου, ἔχον αὐταῖς λέξεσιν ὡς ἑξῆς:

«Διὰ ταῦτα δικάζον ἐρήμην τῶν Κατηγορουμένων, κηρύσσει τοὺς: Χριστόφορον Χατζῆν, Γερμανὸν Βαρικόπουλον, Ματθαῖον Καρπαθάκη, καὶ Πολύκαρπον Λιώσην, ἐνόχους παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους, προσχωρήσεως εἰς τὸ σχίσμα τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῶν τέως Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου...».

[Περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 27-28/13.7.1935, σελ. 213-217]

Ἄλλ' ἢ γνώμη αὕτη εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἀντικανονικὴ, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ ἀντίληψιν, τὰς Ἐκκλησίας συνιστᾶ καὶ χωρίζει, οὐχὶ μία μερὶς χριστιανῶν Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, διαφωνοῦσα εἰς τι ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν πρὸς τὴν διοικοῦσαν Ἱεραρχίαν καὶ ἐν καταστάσει ἐκκλησιαστικῆς ἀκοινωνησίᾳ διατελοῦσα, ἀλλ' ὅλη ἢ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, εἰς Σύνοδον συνερχομένη καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένη.

Κατὰ ταῦτα, ἡμεῖς οἱ Παλαιοημερολογίται, ὅσφ καὶ ἂν παρουσιαζώμεθα κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῆς πίστεως, ὡς ἔχοντες ἰδίους εὐκτηρίους οἴκους καὶ ἰδίους λειτουργοὺς, οὐχ' ἦττον ὁμως, καίτοι διατελοῦμεν ἐν πνευματικῇ ἀκοινωνησίᾳ πρὸς τὴν καινοτομήσαν Ἱεραρχίαν, ἅτε ἐχόμενοι στερρῶς τῶν θείων Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, ἀποτελοῦμεν ἐν τῇ Κανονικότητι, οὐχὶ ἰδιαιτέραν Ἐκκλησίαν ἐκείνης, μεθ' ἧς διεκόψαμεν προσωρινῶς διὰ λόγους Κανονικοῦς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἀλλὰ τὴν ἀνύστακτον φρουράν, ὡς ἔφθην εἰπών, τὴν ἀγρύπνως φρουκτωροῦσαν ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλλεων τῆς μιᾶς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας,

ἐν ὀνόματι τῆς Ὁποίας συνεχίζομεν τὴν ἱστορίαν Αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἀλύμαντον καὶ ὀρθόδοξον ἀρχικὴν ἔννοιαν.

Οἱ ἀλλοίαν γνώμην περὶ τούτου ἔχοντες παρασυνάγωγοι ἐπίσκοποι περιπίπτουσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τελοῦντες τὰ Μυστήρια ἐν ὀνόματι ἀνυπάρκτου ἐκκλησίας, ἢ κάλλιον εἰπεῖν τῆς ἀτομικῆς τῶν ἐκκλησίας, στεροῦνται πάσης Χάριτος, Ἦς ταμειοῦχος τυγχάνει πᾶσα ἀνεγνωρισμένη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Διότι, ἄς μᾶς εἴπωσιν οὔτοι εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν ἀνήκουσιν, ἀφοῦ ἐκήρυξαν καὶ ἐν *ἐνεργείᾳ* σχισματικῆν, νοσφισάμενοι παντόλμως δικαίωμα Συνόδου, ὡς ἄλλοι Πάπαι τῆς Ἀνατολῆς, τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν ὀνόματι τῆς Ὁποίας ἔτυχον παρ' ἡμῶν τοῦ ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος.

Γνωστοῦ δὲ ὄντος, ὅτι οὐδεμία τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἱσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ Πατρῆου καὶ Ὁρθοδόξου Ἐορτολογίου ἀνεγνώρισεν αὐτούς, ὡς ἀποτελοῦντας Αὐτοκέφαλον καὶ ἀνεξάρτητον Ἐκκλησίαν, οἴκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι οὔτοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀνεγνωρισμένην, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ὀπαδῶν τῶν καὶ συνεπῶς δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἰδιότητα Ὁρθόδοξον, ἀλλὰ Προτεσταντικὴν, διότι ἀντλοῦν τὸ κύρος καὶ τὴν χάριν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πράξεων τῶν, οὐχὶ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ταμειοῦχου τῆς Χάριτος, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν προσωπικότητα αὐτῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τῶν, ὡς φρονοῦσιν καὶ πιστεύουσιν οἱ Προτεστάνται, οἱ ὑποκαταστήσαντες τὴν θεῖαν ἔννοιαν καὶ ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς προσωπικῆς καὶ ἀτομικῆς τῶν ἰδιότητος καὶ αὐθεντίας.

Ἰδού, διατὶ οἱ παρασυνάγωγοι ἐπίσκοποι Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ὀρθόδοξον χάριν καὶ δικαίωμα νὰ μεταδώσωσιν ταύτην εἰς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτούς εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην κατωφέρειαν, ἐφ' ὅσον οὔτοι δὲν ἀνήκουσιν εἰς Κανονικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν μόνην ταμειοῦχον τῆς θείας Χάριτος κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν.

ΙΣ΄.]

Ἡ **ΙΑ** τὸν σοβαρὸν τοῦτον λόγον, ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως ἡμεῖς, γινῶσται τοῦ πνεύματος τῶν θείων Κανόνων καὶ τῶν σεπτῶν Δογμάτων καὶ παραδόσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἠρνήθημεν νὰ θεωρήσωμεν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ *ἐνεργείᾳ* σχισματικῆν, ἀλλὰ *δυνάμει* μόνον, ἕως οὔ συνέλθη μία Σύνοδος ἔγκυρος, ἵνα δικάσῃ τοὺς καινοτόμους Ἀρχιερεῖς, ἀρνούμενους δὲ τούτους μετὰ τὸν ἐπαρκῆ διαφω-

τισμὸν νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Παράδοσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου, καθαιρέση καὶ ἀποσχίση καὶ σχισματικούς ἐν *ἐνεργείᾳ* νὰ διακηρύξη, ὅποτε θὰ ἀναγνωρίση τοὺς ὀλίγους ὀρθοδοξοῦντας Ἀρχιερεῖς ὡς μόνους ἐκπροσώπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Μέχρις οὗ ὁμως γίνῃ τοῦτο καὶ τεθῶσι τὰ τε πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, οἱ παρασυναγάωγοι ἐπίσκοποι, πολιτεύομενοι ὡς ἐπολιτεύθησαν, καταφωρῶνται – κατὰ τὴν ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῶν Κανόνων, ὅτι οὗτοι δὲν ὀρθοδοξοῦν, ἀλλὰ προτεσταντίζουσι καὶ – ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκράτου δῆθεν ὀρθοδοξίας – κρημνίζουσι ἄνευ φόβου Θεοῦ ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ὀπαδοὺς των εἰς τὸν ψυχόλεθρον κρημνὸν τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας.

Ἄς μὴ εἴπωσι δὲ οὗτοι, ὅτι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ εἶναί τις Παλαιοημερολογίτης, ὑποκείμενος εἰς διωγμούς, χλευασμούς καὶ εἰς τόσας ἄλλας δυσκολίας, ἅς συνεπάγεται ἡ ἀποχώρησις ἐκ τῆς καινοτομησάσης Ἱεραρχίας καὶ ἡ προσχώρησις εἰς τὴν μερίδα τῆς ὀρθοδοξοῦσης τοιαύτης, διότι ὁ ἐν γνώσει ἀκολουθῶν καὶ τὸν *δυνάμει* μόνον ὑποκείμενον εἰς καθαιρέσιν καὶ ἀπόσχισιν Ἱεράρχην καὶ ἀσπαζόμενον τὴν καινοτομίαν τούτου, καθίσταται καὶ οὗτος ὑπεύθυνος τῶν ἁρῶν καὶ τῶν ἀναθεμάτων, ἅτινα ἐκτοξεύουσιν οἱ θεῖοι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες κατὰ τῶν ἀθετούντων γραπτὴν ἢ ἄγραφον Παράδοσιν:

«Εἷ τις πᾶσαν Παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφόν τε ἢ ἄγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα»,

(Πρᾶξις Ζ' καὶ Η', [Mansi τ. 13, στλ. 400C καὶ 416D])

θεσπίζει ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος.

* * *

ΤΟΥΤΩΝ οὕτως ἐχόντων, εἰς μὲν τοὺς ὁμόφρονας καὶ πιστοὺς ὀπαδοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Παρατάξεως ἡμῶν προτρεπόμεθα, ὅπως ἀποφεύγωσι καὶ μηδεμίαν προσοχὴν δίδωσιν εἰς τὰς φλυαρίας καὶ μωρὰς συζητήσεις τῶν παρασυναγάωγων ἐπισκόπων Βρεσθένης καὶ Κυκλάδων, δι' ὧν προσπαθοῦσιν οὗτοι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀκράτου δῆθεν ὀρθοδοξίας, νὰ παγιδεύσουσι αὐτοὺς εἰς τὴν λύμην τῆς κακοδοξίας καὶ νὰ παρασύρωσιν εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ψυχικῆς ἀπωλείας· εἰς δὲ τοὺς καλῇ τῇ πίστει καὶ ἐξ ἀγαθοῦ τοῦ συνειδότος ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς συνιστῶμεν, ὅπως ἀποκηρύξωσιν αὐτοὺς καὶ τὰς βεβήλους κenoφωνίας καὶ ψυχοφθόρους διδασκαλίας, τὰς ἀντικειμένους πρὸς τὸ ἀκραιφνὲς καὶ ὑγιὲς πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐὰν ἐπιθυμοῦν νὰ τύχωσιν τῆς

ψυχικῆς αὐτῶν σωτηρίας, εὐρισκομένης μόνον ἐν τῇ σωστικῇ Κιβωτῷ τῆς Κανονικῆς καὶ ἀνεγνωρισμένης Ἐκκλησίας.

Ἄπὸ παρομοίων ψευδοδιδασκάλων θέλων ὁ θεηγόρος Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν νὰ προφυλάξῃ τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον, συνιστᾷ εἰς αὐτὸν τὰ ἑξῆς:

«Ἦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν» (Α΄ Τιμ. 5' 20-21).

καὶ ἄλλαχοῦ:

«Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι· σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες» (Β΄ Τιμ. 3' 13-14).

Τὰς πατρικὰς ἡμῶν ταύτας ὑποθήκας καὶ παροτρύνσεις ἀπευθύνοντες ἐκ ποιμαντορικοῦ καθήκοντος πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα τῆς ὀρθοδοξοῦσης Παρατάξεως ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς καλῇ τῇ πίστει ἀκολουθοῦντας τὴν ἀντίθετον Παράταξιν τῶν παραсунаγῶγων ἐπισκόπων, δι' ἐλπίδος ἔχομεν, ὅτι αἱ ἐκ πίστεως ὀρθοδόξου καὶ πατρικῆς ἀγάπης ἀπορρέουσαι αὐταὶ συστάσεις θὰ εὐρωσιν τὴν δέουσαν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἡμετέρων ὀπαδῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν τῆς ἀντιθέτου καὶ πεπλανημένης Παρατάξεως τῶν Παραсунаγῶγων, τόσω μᾶλλον, ὅσω ἢ μὴ συμμόρφωσις πρὸς ταύτας, ἐξοβελίζουσα τοὺς Παραсунаγῶγους ἐκ τοῦ περιβόλου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀπαλλοτριοῖ αὐτοὺς τῆς θείας Χάριτος καὶ ἐγκυμονεῖ τὸν κίνδυνον τῆς ψυχικῆς αὐτῶν ἀπωλείας.

Ἐπὶ τῇ χρηστῇ ταύτῃ ἐλπίδι ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας ἡμᾶς τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν καὶ τὸν ἄνωθεν φωτισμὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἶη μετὰ πάντων Ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἀθῆναι, 1η Ἰουνίου 1944

† Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος

(*) «Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος, Σεβασμιωτάτου πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου, πρὸς Ἄπαν τὸ Ὄρθόδοξον Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, τὸ ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον». Αὐτοτελὲς φυλλάδιον, ἐκ σελίδων 16, ἐκδόσεως 1944. Ἐπιμ. ἡμέτ.